

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.882 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn.

Op 30 augustus 2004 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 28 oktober 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 december 2004 wordt verzoeker overgedragen door Nederland in het kader van de Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria

en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Europese Verordening 343/2003).

Op 16 december 2004 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 12 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 1 september 2005 dient verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 29 november 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tegen voormelde beslissing.

Op 23 januari 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 2 maart 2006 dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen voormelde beslissing.

Op 27 juli 2006 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 29 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tegen voormelde beslissing.

Op 22 maart 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 9 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 27 januari 2009 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 maart 2009. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn militaire kaart kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde document een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn.

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de algemene motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukt dat hij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 mei 2008 op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn identiteitskaart heeft toegevoegd, terwijl de verwerende partij een negatieve beslissing nam ten aanzien van verzoeker op grond van de vaststelling dat verzoeker niet de nodige identificatiedocumenten heeft toegevoegd bij zijn aanvraag. Verzoeker stelt dat verwerende partij aldus geen rekening heeft gehouden met alle objectieve elementen en algemeen gekende feiten bij het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg acht hij de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Verzoeker verwijst vervolgens naar rechtsleer die stelt dat het bestuur zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden, dat de beslissing gestoeld dient te worden op een correcte feitenvinding, dat het bestuur zich zo nodig dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen en dat technische besluiten er kunnen toe nopen dat het bestuur advies van deskundigen dient in te winnen. Verzoeker beëindigt zijn betoog door te stellen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker zijn Iraanse identiteitskaart heeft neergelegd en dat aldus de motiveringsverplichting is geschonden. In zijn repliekmemoirie blijft verzoeker volharden in zijn argumentatie door nogmaals te benadrukken dat hij zijn identiteitskaart wel heeft toegevoegd aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 9 mei 2008 en dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het Internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Tevens wordt er op gewezen dat de militaire kaart die bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 mei 2008 werd neergelegd niet voldoet aan de voorwaarde dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart dient te zijn. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden zijn. Evenmin maakt verzoeker een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Uit de uiteenzetting van zijn middel blijkt dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel dient derhalve verder te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Uit artikel 9, tweede lid Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig (nieuw) artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn identiteitskaart heeft toegevoegd aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de Raad vooreerst naar de motivering van verwerende partij hieromtrent: *“Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn militaire kaart kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde document een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn.”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn eerste en zijn daaropvolgende asielaanvragen hetzelfde document heeft voorgelegd. Dit document werd in het verleden stevast gekwalificeerd als zijnde een “militaire kaart”. Deze kwalificatie van het document werd weliswaar ook nooit betwist door verzoeker. Uit het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn eerste asielaanvraag van 26 oktober 2004 blijkt het volgende: *“Betrokkene geeft aan dat hij zijn paspoort in Iran heeft achtergelaten, hij geeft ook aan dat het niet meer geldig was. Betrokkene heeft op 30/08/2004 zijn originele militaire kaart gegeven (...)”*. Ook uit de verklaringen afgelegd in het kader van zijn volgende asielaanvragen herhaalt verzoeker stevast dat hij niet in het bezit is van een nationaal paspoort of een document dat als paspoort dient en legt hij telkens opnieuw zijn militaire kaart neer. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker zelf reeds aangaf dat het betwiste document een militaire kaart is en geen identiteitskaart. Bovendien wijst de Raad er op dat op basis van een CEDOCA-document van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat bij het administratief dossier werd toegevoegd door verwerende partij, tot dezelfde conclusie kan besloten worden. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat het betwiste document een militaire kaart of afzwaaikaart is die Iraanse mannen verkrijgen bij beëindiging van hun militaire dienst. Tot slot stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de vaststelling uit de bestreden beslissing dat zijn militaire kaart niet voldoet aan de voorwaarden van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart te weerleggen, maar zich enkel beperkt tot de loutere bewering dat hij een Iraanse identiteitskaart heeft toegevoegd.

In de motivering van de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat dit document is neergelegd bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, maar wijst zij op het feit dat dit document niet aanzien kan worden als een identiteitsdocument en stelt zij dat enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden als identiteitsdocument in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zij verwijst hierbij naar de punt II C 1-b van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijziging in reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. Gezien de bovenstaande vaststellingen is deze motivering niet kennelijk onredelijk.

Eveneens stelt de Raad vast dat uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 9 mei 2008 blijkt dat verzoeker nergens vermeldde

dat hij zou vallen onder één van de gevallen waar deze voorwaarde geen toepassing vindt. Dit wordt eveneens niet betwist door verzoeker. Zodoende kon de verwerende partij in alle redelijkheid concluderen dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat: *“de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, en dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet is vervuld.”*

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Raad stelt vast dat verzoeker in het licht van zijn betoog niet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit wat reeds is uiteengezet, dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en deze beslissing niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt door verzoeker.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.